

Mikaela Wilkins
(Põhineb tõestisündinud lool)

Lugu leidis aset Ameerika Ühendriikides.

„Olen Jumala laps,“ laulis Cameron koos teiste Algühingu lastega. Cameronil oli kehv kõrvakuulmine, kuid talle meeldis laulda. Ja varsti laulavad nad Algühingu programmis. See on juba kõigest kuu aja pärast!

Kui lauluaeg sai läbi, teatas õde Jones: „Meie Algühingu klaverimängija kolib peagi. Meile meeldiks, kui keegi teist Algühingu programmis klaverit mängiks. Kas keegi teist tahaks ühte või kahte laulu mängida?“

Klaverimängija CAMERON

Cameron ei teadnud, kuidas mängida, kuid ta tahtis aidata.

Cameron tõstis käe. Ta tahtis programmi juures abiks olla.

Õde Jones pani kirja laste nimed, kes tahtsid aidata. „Emma. Ben. Ja Cameron! Ma ei teadnudki, et sa mängida oskad.“ Õde Jones naeratas.

Cameron polnud kunagi klaverimängu õppinud, kuid talle meeldis vanaema juures ise klaveril laule välja mõelda.

„Ma pole veel eriti hea,“ ütles ta. „Kuid ma arvan, et ma saan sellega hakkama, kui ma harjutan.“

„Aitäh, et te olete valmis teenima,“ ütles õde Jones. Ta andis igale lapsele mängimiseks kaks laulu.

ILLUSTREERINUD ADAM KOFORD

Cameron oleks tahtnud mööda koridori joosta. Ta oli alati õppida tahtnud ja nüüd sai ta seda teha!

„Sa paistad olevat evelil! Kas Algühingus juhtus midagi?“ küsis ema, kui nad pärast kirikut autosse läksid.

Cameron naeratas laialt. „Ma mängin Algühingu programmis klaverit!“

„Mul on hea meel, et sa tahad aidata,“ ütles ema. „Kuid sa ei oska klaverit selle jaoks piisavalt hästi mängida.“

Cameron ajas istudes selja sirgu. „Ma võin õppida. Ma harjutan eriti kõvasti! Ma saan kasutada vanaema klaverit.“

„Siis me peame kohe pihta hakkama!“ ütles ema.

Ema aitas Cameronil klaveriõpetaja leida. Õpetaja näitas talle, kuidas on lihtne mängida laulu „Mul meeldib näha templit“ ja „Jeesuse Kristuse Kirik“.

Cameron harjutas vanaema kodus nii sageli, kui sai. Ta harjutas iga laulurida üha uuesti. Ta tegi palju vigu, kuid ei lakanud proovimast ja mängimast. Lõpuks oskas ta mõlemat laulu mängida.

Peagi oli Algühingu programmi aeg. „Kuidas sa end tunned?“ küsis ema.

Cameron surus oma klaveriraamatu vastu rinda. „Ma pabistan. Kuid olen ka evelil.“

Cameroni käed värisesid veidi, kui aeg mängida kätte jõudis. *Taevane Isa, palun aita mind*, palvetas ta mõttes. Ta hingas sügavalt sisse. Seejärel mängis ta nii hästi, kui oskas. Teised lapsed laulsid kaasa.

Ta naeratas, kui laul läbi sai. See oli tore! Ta teadis, et Püha Vaim aitab teda.

Nüüd, kui tal oli üks laul juba mängitud, tundis Cameron end kindlamalt. Ta hakkas mängima teist

laulu. Sõrmed liikusid mööda klahve just nii, nagu ta oli harjutanud.

See laul oli Cameroni lemmik. Ta mõtles mängides laulu sõnadele. „Tean, et Jeesus on mu Päästja, Teda pühaks ma pean.“ Cameron oli teinud kõvasti tööd, et programmiks laulud selgeks õppida.

Ehk on klaverimäng üks viis oma tunnistust jagada, mõtiskles Cameron.

Ema kallistas pärast programmi Cameroni kõvasti.

Millist oskust tahaksid sina õppida?

„Kuidas oli?“ küsis ta.

„Ma olin algul pabinas, aga muidu oli tore!“ ütles Cameron. Ta tahtis edasi harjutada ja veel rohkem laule õppida. ●